waarheid te zeggen om mijnentwil, ofschoon ik toch uw vijand was . . Miss Hastings, het doet pijn, hier te moeten staan als een ontmaskerde misdadiger, maar het zij dan zoo. Ik heb mijn spel verloren en als ik nu voortaan eenzaam moet leven, is het mijn eigen schuld. Ik scheid van u met het bewustzijn, dat door uw liefde Ned gelukkiger zal zijn, dan ik hem met mijn trouwste vriendschap had kunnen maken . . En vergeef mij nu, dat ik u gestoord heb . . ."

In den vormelijken toon terugvallend, wilde hij zich met een diepe buiging verwijderen.

Doch toen voelde hij ook reeds de hand van Ethel in de zijne, en hoorde haar zacht vragen :

„Willen wij geen vrienden zijn, Ralph Waldon ? Uw mannelijke, open taal heeft het laatste greintje bitterheid ontnomen. Ik kan u weder hoogachten, nu ik weet, wat u bij uw handelwijze heeft geleid. Uw vriendschap voor Ned treft mij, het is iets heiligs die vriendentrouw, en daar ik onzen Ned ook liefheb, zouden wij ons dan niet in die trouw vereenigen ? Kan de zon van geluk ons beider weg niet bestralen ter wille van Ned, Mr. Waldon ? Want ik weet, hij is ook zeer gehecht aan u, en uw verlies ging hem zeer ter harte."

Ralph Waldon nam de hem toegestoken hand aan en boog er zich sprakeloos over. Toen richtte hij zich op en zag haar recht in de oogen.

„Miss Ethel," — en zijn stem beefde van nauwelijks ingehouden ontroering — „uw lieve woorden zijn de zonneschijn. Helder glanst hij op onzen weg. Uw vriendschap moet ik eerst verdienen, maar van dit oogenblik hebt u een vriend in mij, die u even trouw zal aanhangen, als hij u vroeger bitter gehaat heeft . . ."

„En tusschen ons blijft alles bij het oude, hè ouwe jongen ?" vroeg Ned hartelijk en reikte hem de hand.

Toen kwam er een siddering over Ralph Waldon, en de anders zoo correcte, zelfbewuste man viel op de open straat den vriend der jeugd om den hals en weende aan zijn borst.

EINDE.

No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

HOOFDSTUK I.

De gevolgen van artisten-nieuwsgierigheid.

„Taxi, mijnheer ? Ja, mijnheer. No. 4 is voor U."

Een hijgende commissionnair met een rood gezicht, die 't voordeelige baantje uitoefende om rijtuigen aan te roepen en daarvoor „sixpences" op te steken, verdween onder 't geruisch van regenjassen en paraplu's. De menschen, die naar den schouwburg waren gegaan met prachtig weer, bemerkten toen zij er uit kwamen met schrik, dat er een motregen viel. „Geheel Londen", zooals 't heet, was samengestroomd om de nieuwste operette in het Daly-theater te zien, maar „geheel Londen," bezit geen automobielen, en kan zelfs niet altijd een taxi-auto betalen, en dus spoedden de meesten van de schouwburg-bezoekers zich te voet naar het station van de „tube" of in de richting van een omnibus. Het kon echter wel niet anders, of een populaire operette moest ook vele bezoekers uit de hoogste standen der maatschappij getrokken hebben en, in het gedrang aan den hoofduitgang achtte Francis Berrold Theydon, die stond te twijfelen of hij maar zou gaan loopen of de mogelijkheid om een rijtuig te krijgen zou afwachten, zich gelukkig toen de blazende commissionnair hem beloofde zich in één oogenblikje voor hem van een taxi te verzekeren. Allerlei soorten automobielen kwamen voorrijden tot aan den trottoirband en renden weer weg, zoodra de eigenaars ingestapt waren.

DE IJSGANG OP DE WAAL.
Hierboven reproduceeren wij een schitterend geslaagde opname van den ijsgang op de rivier de Waal nabij Nijmegen.

Daar hij een cigarette aan wilde steken, en een voorzichtig man was, ging Theydon wat op zij. Hierdoor botste hij tegen een druk in de weer zijnden portier aan, die juist twee personen in hun auto hielp. Het waren een lang, bejaard heer, met een gladgeschoren en zeer intelligent gezicht, van het type dat zich alleen in groote steden schijnt te ontwikkelen bij financiers of rechtsgeleerden, en een jonge dame. Theydon herinnerde zich, dat hij de opvallende schoonheid van hetzelfde meisje opgemerkt had, zooals zij, in 't wit gekleed, uitkwam tegen den donkeren achtergrond van een loge. Hij had zich zelfs in vermoedens zitten verdiepen, wie zij zou zijn, en was bij de beschouwing van haar fijn profiel tot de conclusie gekomen, dat zij de dochter moest zijn van den man, die naast haar zat, half-verborgen achter een zwaar gordijn. De gelijkenis was, toen de twee naderbij kwamen, eerst niet zichtbaar, maar hij ontdekte deze weer opnieuw, toen zij een seconde vlak naast hem stilstonden. Vreemd genoeg ging de man zijn paraplu opzetten, en zijn dochters verbaasde vraag maakte 't geheel duidelijk in welke betrekking ze tot elkaar moesten staan :

„Vader," zei zij met een lieven glimlach, die toch even iets pruilends had, „gaat U niet met me mee naar huis ?"

„Neen, ik moet nog even naar de „Constitutional" club. Het is maar een stapje. Het zal me geen kwaad doen. Die natte sneeuw ziet er erger uit dan ze is, omdat elke droppel in het licht van al de lampen glinstert. Ga jij er nu maar in, Evelijn ! Zeg aan Downs dat hij terug moet komen, en vergeet niet welke club. Wacht, ik zal 't hem zelf maar even zeggen."

„Zal ik op U wachten ?"

„Och — ik zal niet laat thuiskomen. Ik zal wel klaar zijn als Downs terug is."

„Taxi No. 4 !" kwam een stem, en Theydon zag zijn commissionnair op de trede staan, terwijl de auto handig achter den wachtenden automobiel schoof. Toen zij naar haar vader opkeek, rustten de oogen van het meisje één oogenblik op Theydon, die, vreezende, dat zijn onmiskenbaar bewonderende blik eenigszins onbescheiden was geweest, deed alsof hij alle aandacht aan een onaangestoken cigarette wijdde. Dat was alles. Zij staken alle drie bijna tegelijk het schouwburgplein over. Het volgend oogenblik was de onbekende godin verdwenen hoewel Theydon haar nog even zien kon, héél flauwtjes, maar niet minder stralend mooi, toen zij voorover leunend uit de diepte van de limousine met een wit-gehandschoend handje naar haar vader wuifde door het raampje, dat door den regen als met juweelen bedekt scheen te zijn.

Er was niets in het voorval dat reden gaf om er verder over na te denken. Frank Theydon was zeker niet de eenige, die in de vestibule van het Daly-theater het meisje de moeite waard gekeurd had om naar te kijken ; het was dan ook slechts een puur toeval, dat hij de doodgewone opmerkingen van vader en dochter gehoord had. Verschillende dergelijke gevallen hadden waarschijnlijk onder dezelfde omstandigheden dien avond in Londen plaats gegrepen, en zelfs de dwaaste droomer van fantastische droomen zou geen spoor van iets romantisch daarin hebben kunnen ontdekken. Het was dus geen wonder, 't was zelfs zéér natuurlijk, dat Theydon die toevallige ontmoeting in 't geheel niet belangrijk vond en spoedig aan andere dingen zijn aandacht wijdde. Hij vergat echter 't voorval niet ; zijn kunstenaarsoog was te zeer getroffen geweest door de zeldzame uitdrukking van teere vrouwelijkheid in figuur en gelaat van het meisje, en zijn oor had te gretig de muziek van haar fijn beschaafde stem opgevangen, dan dat hij zich zulke prettige herinneringen later niet weer gaarne voor den geest zou halen. Zelfs had hij in die vluchtige oogenblikken op den drempel van den schouwburg eenige indrukken gekregen op ondergeschikte punten, niet alleen ten opzichte van het meisje zelf maar ook van haar vader : In sommige opzichten leken zij zeer sterk op elkaar. Beiden hadden dezelfde trotsche, zelfbewuste houding, dezelfde groote, schitterende oogen, hetzelfde gladde voorhoofd en denzelfden vastberaden mond, dezelfde rustige manieren en heldere doordringende stem. Geen van beiden zouden zich in eenig gezelschap kunnen begeven, hoe uitgelezen ook, zonder de aandacht te trekken. Zij hadden het beschaafde voorkomen, dat van een goede opvoeding getuigde, gemeen en dat tevens het duidelijkste kenmerk is, of moest zijn, van aristocratische geboorte. Het zou onmogelijk wezen zich een van beiden in lompen voor te stellen, maar indien zoo'n gedaanteverwisseling plaats grijpen kon, zouden beiden ongetwijfeld opvallen moeten door de groote tegenstelling tusschen kleeding en uiterlijk. Men meene niet, dat Theydon deze nauwkeurige analyse van de uiterlijke eigenschappen van die twee hem geheel onbekende personen zat te maken, terwijl zijn taxi midden in de drukte van het verkeer door de Cranbourn-straat reed. Hij beproefde ten derden male de cigarette aan te steken, die hij nog steeds tusschen de lippen had, en een derden keer werd zijn plan verijdeld. Een politieagent deed den stroom van voertuigen, die in Oostelijke richting reed, tamelijk plotseling op den hoek van den Charing Cross Weg stilstaan ; door de modder slipte de taxi eenige meters verder ; een lamp werd er afgerukt door een zware kar, die uit Zuidelijke richting kwam, en een daaropvolgende hevige woordenwisseling tusschen bestuurder en agent eindigde met het opteekenen van het taxi-nummer. Toen ging Theydon zich met den twist bemoeien, schonk olie op de onstuimige golven door den agent een halve kroon te geven en den bestuurder een half pond — deze bedragen, schatte hij bij zichzelf, zouden wel als schadevergoeding gelden voor waardigheid en lamp — en de tocht werd voortgezet met voor den persoon, die absoluut niets met de zaak te maken had, een verlies van 12 sh. en six pence in geld en bijna tien minuten tijd.

Theydon was niet rijk, zooals later blijken zal, maar hij was royaal en impulsief. Hij vond het een afschuwelijk idee dat iemand schade moest lijden tengevolge van een dienst aan hem bewezen, en de taxi-bestuurder mocht heusch wel als een weldoener beschouwd worden op dien modderigen avond.

Wat hem betreft, het oponthoud van tien minuten kon hem niet schelen. Het beteekende alleen maar, iets later in een gemakkelijken stoel neervallen in zijn kamer met een boek en een pijp. Zoo zou hij 't zelf uitgelegd hebben als men er hem naar gevraagd had. In de werkelijkheid hadden die tien minuten echter buitengewoon veel invloed op zijn toekomst, want toen de taxi de Oxford-straat overgestoken was en de rustige straat was ingedraaid, waar het eerste blok van de „Innesmore Mansions" aangrensde, begon een nieuwe phase van zijn bestaan al was hij zich daarvan niet bewust.

De cigarette, eindelijk aangestoken na het opstootje, had den auto zóó met rook gevuld dat Theydon een raampje moest laten zakken. Op dat oogenblik verminderde de bestuurder zijn vaart om den hoek om te gaan van den nog meer afgelegen weg, die de Innesmore Mansions en de tuinen, die er bij hooren, insluit. Van zelf keek Theydon uit en tot zijn verbazing zag hij den onbekenden heer van de comedie denzelfden hoek snel omslaan. Hij kon zich niet vergissen. De vreemde hield zijn paraplu achterover en keek naar boven om zich van den naam der straat te vergewissen, alsof hij niet heel zeker was waar hij zich bevond, en het schijnsel van de lamp viel juist op zijn regelmatig, bijna klassiek gelaat. Daar hij aan 't zoeken naar den naam was, keek hij niet naar den voorbijgaanden taxi; anders zou de herkenning misschien wederkeerig geweest zijn — mogelijk, maar niet waarschijnlijk, omdat hij gedurende dien korten tijd op de stoep van den schouwburg naast Theydon had gestaan en zich gekeerd had naar zijn dochter terwijl zij er over aan 't praten waren wat zij dien avond verder zouden doen. Op zich zelf was er niets bijzonders in dat hij in de richting van de Innesmore Mansions was gegaan in plaats van naar de „Constitutional" club. Toch had hij zijn dochter bedrogen — haar met opzet bedrogen, en toen dit feit tot Theydon doordrong, deed 't hem ontstellen. De vreemde zag er niet uit als iemand, die zich vernedert tot laffe uitvluchten. Het was alsof een standbeeld van Praxiteles, op wonderbaarlijke wijze levend geworden, zich ging uiten, niet in Attisch Grieksch, maar in moderne straattermen.

„Wel verdraaid !" zei Theydon, of iets dergelijks, en zijn voertuig spoedde zich voort tot aan de derde deur. De ruime étage-woningen in de „Innesmore Mansions" waren in blokken van zes bij elkaar, en hij bewoonde No. 18. Hij hield al vast een twee shillingstuk gereed.

(Wordt vervolgd).

RECTIFICATIE. — In ons nummer van 17 Januari zeiden wij onder de foto van Speenhoff's kinderrevue, dat deze door Speenhoff was geschreven. Van bevoegde zijde maakt men er ons thans op attent, dat de tekst door den dichter-zanger en door J. W. Broedelet samen werd gemaakt.